

Esiettekandeid avakontserdilt

Nii nagu hiljutisel interpreetide liidu hooaja avakontserdil kõlasid ka Eesti Filharmoonia Kammerkoori avakontserdil „6 keelel 4 hääl“ (20. IX Estonia kammersaalis) Daniel Reussi dirigeerimisel eesti komponistide verivärskete tööde esiettekanded. Kuna see EFK muusikaline õhtupoolik sai teoks koostöös Viljandi kitarrifestivaliga, siis ühendasid kõik need kolm uut teost endas kammerkoori ja elektrikitarride väljendusvõimalusi. Juba iseenesest päris huvitav idee ja kõlakombinatsioon, mille heliloojad Robert Jürjendal, Raul Sööt ja Tauno Aints lahendasid vastavalt oma isikupärale ja käekirjale. Kammerkoor ja elektrooniliste efektidega kitarr(id) võivad oma koosluses loomefantaasia käivitada küllaltki eripärasel kombel.

Avaloona kõlanud Robert Jürjendali põnev „See öö oli pikk“ (2013, Doris Kareva tekst) kammerkoorile ja

kolmele elektrikitarrile (Weekend Guitar Trio) oli juba kompositsiooniliselt nii suuremates struktuurides kui ka detailides hästi tasakaalustatud teos. WGT elektrikitarrid moodustasid siin koorile omamoodi *ambient*’liku kõlapannoo. Või siis *sound*’ide mõttes värvika „orkestratsiooni“, mis kooripartiid küll koloriitselt täiendas, kuid iseseisva muusikalise materjalina esiplaanile ei tõusnudki. Kammerkoori loitsuline, huvitavas toon-pooltoon helilaadis tekstuur koondas kogu tähelepanu justkui endale. Tõsi, Jürjendali helitöö lõpuosas avanes korraks ka elektrikitarride elektrooniline kosmos, mis mõjus pigem filosoofiliselt resümeerivas kui arendavas funktsioonis.

See-eest Raul Söödi „Vaikusestki vaiksem“ (2013, autori sõnad) kammerkoorile ja kahele kitarrile (Ain Agan ja Paul Daniel) jättis oma vormiliselt terviklahenduselt mõneti vabama ja

plastilisema üldmulje, ehkki koorifaktuuris domineerisid rangevõitu monoodilised liinid, hiljem ka paralleelsetes kvartides askeetlike kontuuridega liikumised. See oli omamoodi koorifantaasia elektrikitarridega, huvitav helikeel sai lisavärvi kammerkoori rütmiliselt deklameeritud lühikestest silpidest *à la* Musta Mandri muusikute temperamentne esinemine.

Põnevust pakkus ka kontserdi lõpetanud Tauno Ainti pooltunnine Kontsert elektrikitarrile (Marzi Nyman, Soome) ja segakoorile (2013, rahvapärismus). Teose pealkiri võib pisut eksitada, sest tegemist pole kitarrikontserdiga koori saatel, vaid tervikliku koorilekitarrile mõeldud oopusega. Kuigi Marzi Nyman on Soomes kõrgelt hinnatud interpreet, polnud tal Ainti helitöö alguses justkui seda päris „õiget“ väljundit: tema partii tundus esiotsa liiga tagasi hoitud ja mängumaneer kinni.

See-eest sai temalt hiljem kuulda ka maskuliinset, *rock*’ilikku kitarrisoundi ning helitöö lõpuosas kitarril kõrgeid kõlahelke ja arabesksid flažolette. Mis puutub Ainti koorikäsitusse, siis käivitus korraks mingi paralleel Tormise loominguga – eks rahvapärismuslikud tekstid koos regivärsi kordusi meenutavate kujunditega võisid selleks sümpaatselt põhjust anda.

Kontserdi vaimukaks lisalooks tulid lavale kõik kuus üles astunud kitarristi ja esitasid koos kooriga improviseerides omamoodi tänulaulu publikule: koori „ma tänan“ *forte*’s skandeerimine vaheldus siin sporaadiliste kitarripasaažide ja koori vaiksete aitähhidega. See mõjus tujutõstvalt nii esinejatele kui kuulajatele!

IGOR GARŠNEK

Pildil Ain Agan, Raul Sööt ja Daniel Reuss proovisaalis.

Päev pildis